

ministeriet under sine Overveielser er kommet til; men søger man at indskrænke det Beløb, som Krigsministeriet betragter som det mindste, det i det Hele kan have for at vedligeholde Hæstebestanden, tør jeg i alt Fald tillade mig at udtale det Saab, at Krigsministeriet vil komme til det Resultat, at det har Ret til at betragte dette Beløb som kalkulatorisk. — Forslagene Nr. 93, 94 og 95 skal jeg ikke nærmere omtale; de ere forekommet Mindretallet tilstrækkelig motiverede i Annæringerne. Forslaget Nr. 96 angaar Ministeriets Forlangende om Bevilling til Præmier til Skydning og Ridning, idet Flertallet kun vil give det Bevilling til Præmierne til Skydning. Mindretallet har ment, at det kan ogsaa være meget hensigtsmæssigt at give Præmier for Ridning. Noget, der forøvrigt har været i Brug i lang Tid. — At de Herrer ved Forslaget under Nr. 97 ville nedsette Udgiften til Krigsmateriel, er det virkelig vanffeligt at ytre sig nærmere om; man kan kun sige, at, hvad den ene Nedsettelse angaar, 5,000 Kr. til Udgifter til Gaandværkere ved Løihuset, maa den siges at være en høist uheldig Nedsettelse; thi allerede nu har det vist sig meget vanffeligt at faae de nødvendige Arbeidere. — Hvad Forslaget under Nr. 106 angaar, skal jeg ikke sige Mere, end at, vil man i det Hele opretholde Bornholms Bøbning, er vistnok en saadan Instruktionskole, som her er forlangt, temmelig nødvendig.

N. P. Jensen: Ved de Forhandlinger, som vi i de senere Aar have ført om Finansloven, er man i Reglen gleden meget let hen over § 22, og det har sin saare naturlige Grund i den Omstændighed, at der i Henhold til Hærløvens Slutningsparagraf hvert Aar skal forelægges et Lovforslag om Revision af Hærløven. I Reglen er ogsaa Finansloven kommen til Behandling paa Løder, da Hærløvsvalget forhandlede om Hærløvens Revision, og hvor der var Saab om, at der vilde komme en Ende paa disse Forhandlinger. Naar det var Tilfældet, var der ingen særlig Grund til at gaa ind paa Enkelt-heder af, hvad der var opført i § 22; thi vedtoges Loven, vilde det jo medføre en fuldstændig forandret Affattelse. I Aar er Stillingen imidlertid helt forskjellig. I Aar behagede det de Herrer fra den anden Side den 14de November at negte Hærløven Overgang til 2den Behandling. Udsaa er den Grund, som der tidligere har været til ikke at tale om § 22, ikke længere tilstede. Kun er der saa een Ting der undrer mig. Jeg beklager mig ikke, men finder det fuldstændig rigtigt, at Finansudvalget ikke tidligere har fundet sig foranlediget til i sin Betænkning at gaa saa vidtløst ind paa Enkeltstederne af de i § 22 berørte Spørgsmaal, som det er gaaet ind paa alle andre Omraader; men naar man i Aar indleder Paragrafen med Bemærkning om det meget betydelige Beløb, der gives til Hærløvenet

— det er overordentlig betydeligt; jeg hører ikke til dem, der nogeninde har besyldt Folkethinget for Kærlighed i Bevillingerne til Hærløven, men jeg har udtalt mange Gange og gjentager nu, at i og for sig kommer det ikke an paa Størrelsen af den Sum, der bevilges, men vesentlig paa, om den anvendes paa hensigtsmæssig Maade —, naar man saaledes i Aar har fremsat en Oversigt over, hvad Bevillingerne have været til Hærløven i de sidste 5 Aar, for at vise, hvor betydelige disse Beløb have været, forekommer det mig, at det havde været en saare naturlig Opfordring for Udvalget, da det dog er vist, at vi i Aar ikke komme til en Revision af Forsvarslovene, da at komme med oplysende Bemærkninger i Betænkningen vedrørende § 22. Dette forekommer mig saa meget naturligere, som det er ærede Medlemmer bekendt, at ved enhver Leilighed, naar vi have diskuteret Spørgsmaalet om Hærløven, er der fra min og Fleres Side her i Salen fremsat meget alvorlige Anker over Mangler i det Bestaaende; maaske have de til sine Læder været fremsatte vel stærkt, men een Ting beder jeg erindret, at, da man i 1867 vedtog Hærløven, foretog man et Experiment, og det Experiment havde det tilsælles med alle andre Experimententer: det var et Spørgsmaal, om det vilde lykkes. Nu er der gaaet saa mange Aar, at man vel kan vide, paa hvilke Omraader det er lykkedes, og paa hoormange det er mislykkedes. Men har der da ikke netop fra de Herreres Side været den stærkeste Opfordring til at undersøge, i hvilken Grad disse Klager over Mangler, som fra vor Side ere paapegede i Hærløven, vare berettigede eller ikke, og var der ikke saamegen større Grund hertil, som de Herrer have negtet Hærløvens Revision, og dette dog kun kan være sket i Erkendelse af, at, hvad vi have, er brugeligt, og at, saalænge vi ikke kunne komme til Forstaaelse om en anden Ordning, beholde vi, hvad der er brugeligt. De Herrer have hørt vore Anker, men de have ikke svaret; de svare heller ikke nu i Betænkningen, men gaa ind paa en Bevilling af 8 Millioner til en Hær, for hvilken der dog maa være den fornuftige Forudsætning, at den skal være istand til at møde de Kræfter, der kunne stilles til den som Hær. Hvorfor er man nu ikke gaaet ind paa i Betænkningen at svare paa Klagerne, da man ellers er kommen ind paa saa uendelig Meget? Jeg vil nødig give det Svær, at de Herrer ikke ville smede Vaaben, som vi kunne bruge imod dem ved given Leilighed, idet vi da kunde sige: Vi have de Herreres egne Ord for, at der er Mangler; men uagtet de erkjende det, have de ikke villet gaa ind paa ved en Revisionslov at faae en tilfredsstillende Ordning. Jeg skal selvfølgelig ikke i Aften gaa ind paa en Udvikling af, hvad jeg anser for Mangler ved Hærløven. Meget deraf har jeg omtalt mange Gange, og jeg finder ingen